

σχιζό

metropolitans

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό
τεύχος 5, Μάρτης 2011, 1 ευρώ

RESPECT

(σ.2-3) Ο πολυεθνικός εργάτης στο επίκεντρο

(σ. 6-7) Hip hop ain't dead, it
lives in my head

(σ. 6-7) West side stories

(σ. 10-11) Arab riot zone

(σ. 12-13) Ο «νέος» ρατσισμός
ή αλλιώς η μάχη κατά του Ισλάμ

(σ. 14-15) «Παράνομοι» μετανάστες με τη
βούλα του ελληνικού κράτους

Ο πολυεθνικός εργάτης στο επίκεντρο

Η απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών θα μπορούσε να πει κανείς πως είναι μέρος ενός κύκλου αγώνα που όλο και διευρύνεται. Οι αγώνες των μεταναστών της Μανωλάδας, οι αγώνες των μεταναστών του προσφυγικού καταυλισμού στην Πάτρα, οι συγκρούσεις στη Θεσσαλονίκη των αφρικανών μεταναστών εργατών με την αστυνομία μετά την δολοφονία του Τόνι Ονούα, η απεργία των αλιεργατών στη Μηχανιώνα, οι διαδηλώσεις για το σχίσσιμο του Κορανίου το '09 και η συμμετοχή των μεταναστών στον Δεκέμβρη του '08 και φυσικά πολλά ακόμη που δεν φτάνουν κατ' ανάγκη στα πρωτοκοσμικά αυτιά. **Ένας κύκλος αγώνα**, λοιπόν, που όλο και διευρύνεται και που αυξάνει την έντασή του· ένας κύκλος αγώνων **που έχει στο επίκεντρό του τον πολυεθνικό εργάτη της Ελλάδας**.

Και ήταν πραγματικά εύστοχοι οι 300 απεργιοί πείνας στα αιτήματά τους, ζητώντας «νομιμοποίηση όλων των μεταναστών», γιατί έβαλαν στη δημόσια συζήτηση αυτό που όλα τα κανάλια και όλοι οι πολιτικοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να αποφύγουν να συζητήσουν: το γεγονός, δηλαδή, πως ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης βρίσκεται στην «παρανομία» με το ζόρι. Μια «παρανομία» που, όσο και αν κάνουν πως φρίττουν με αυτήν, γεμίζει τις τσέπες των αφεντικών. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, θα ήταν πολλοί εκείνοι που θα προτιμούσαν να μιλήσουν για τα «προβλήματα του κακόμοιρου του μετανάστη» ή για την ανάγκη για φιλανθρωπία και ανθρωπισμό. Ο αγώνας των μεταναστών, όμως, δεν ξέφυγε από τον αρχικό στόχο: έδειξε ότι δεν επρόκειτο για «κακομοίρηδες», αλλά για εργάτες που δεν ζητούσαν «φιλανθρωπία». **Ζητούσαν ταξική αλληλεγγύη και ο αγώνας τους ήταν αγώνας για προλεταριακή αξιοπρέπεια**.

Αυτός ήταν και ο λόγος που τα αφεντικά, οι πολιτικοί τους και οι δημοσιογράφοι τους χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να τσακίσουν την όλη δράση· από την αστυνομική καταστολή ως την επιλεκτική επικοινωνιακή προβολή, από τις συζητήσεις για «υγειονομική βόμβα» ως το χουντικό σόου που στήθηκε μπροστά στη Νομική. Οι μικροαστοί και τα διάφορα αφεντικά ούρλιαξαν και σκύλιασαν μπροστά στον αγώνα των μεταναστών: *«οι μετανάστες δεν θα γίνουν νόμιμοι*

ποτέ», έλεγαν. Και είμαστε σίγουροι πως θα κάνουν τα πάντα για να συνεχίσει η κατάσταση να είναι έτσι, γιατί η «παρanoiμία» των μεταναστών εξασφαλίζει τα δικά τους κέρδη. Ξαν να λέμε, οι μετανάστες εργάτες είχαν απέναντι τους τον φασισμό της ελληνικής κοινωνίας· τον πόλεμο κατά της εργατικής τάξης με όλα τα μέσα.

Παρόλ' αυτά, οι 300 μετανάστες εργάτες, αλλά και όσοι ακολουθήσουν στο μέλλον, είναι η έκφραση του πολυεθνικού εργάτη που ψάχνει να βρει τους τρόπους έκφρασής του· που ψάχνει να βρει την οργάνωσή του. Μέσα από λάθη και νίκες, ατυχείς συμμαχίες και λανθασμένες επιλογές, αλλά και μεγαλειώδεις στιγμές, όταν με παροιμιώδες θάρρος ψηλαφεί τον δρόμο που θα τον οδηγήσει στην εμφάνισή του στο προσκήνιο. Μέχρι η «σχεδόν άορατη» εργατική τάξη της Ελλάδας να διεκδικήσει σιγά σιγά τον χώρο της και την ενότητά της με την υπόλοιπη εργατική τάξη. Κι όταν θα συμβεί αυτό, τρόμος θα καταλάβει το στρατόπεδο των αφεντικών, μιας και απέναντί τους θα έχουν το προλεταριάτο.

Η πολυεθνική εργατική τάξη, λοιπόν, είναι εδώ και προσπαθεί να ανακαλύψει τον δρόμο της μέσα από τους αγώνες της. Ο δρόμος αυτός είναι μακρύς και προφανώς βρισκόμαστε μόνο στην αρχή. Μια αρχή όμως που **βάζει επιτέλους το ζήτημα της ενότητας της εργατικής τάξης, της εξάλειψης των διαχωρισμών, της οργάνωσης και της αντεπίθεσης.** Αν οι ντόπιοι εργάτες γυρίζουν τώρα την πλάτη, μετά σίγουρα θα είναι πολύ αργά...

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, ενδυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που «εμφανίζεται ένας στρατιώτης»: ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.

Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φραντζεσκί. Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη, εκδ. επανοικειοποίηση

Η πολιτική ομάδα sax που εκδίδει αυτό το έντυπο υποστηρίζει την **Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα και τους σκοπούς της.** Αν δεν βρεις αυτή την έκδοση αλλού, θα την βρεις στην κατάληψη της Λέσχης, Φερρών 30 και Φυλής (στο κέντρο της Αθήνας, κοντά στην πλ. Βικτωρίας) που είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 15.30 - 19.00 και κάθε Σάββατο 12.00 - 16.00.

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εκθρόνησής μας σε κάθε μορφή, μηντιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη. Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις. Καθώς και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

Για επικοινωνία στο:

saxgk@yahoo.gr

saxsxizo.wordpress.com

φωτό εξωφύλλου: διαδηλωτής στην Τυνησία, 24/01/2011

Τι απέγινε, τέλος πάντων, αυτός ο ιός serial-killer;

Θυμάται κανείς στα τέλη του 2009 την υστερία με τον ιο της γρίπης των χοίρων; Τότε που «ειδικοί» επιδημιολόγοι αγωνιούσαν για το πρόβλημα, το Υπουργείο Υγείας πρόσταζε να εμβολιαστούμε και τα Μ.Μ.Ε. έκραζαν σαν τα κοράκια για τη μεγάλη καταστροφή που θα μας βρεί από αυτή τη μεγάλη «Πανδημία»; Θυμάται κανείς την μερίδα αυτή των γιατρών που ,σε ρόλο μπάτσου με λευκή στολή έλαγχαν πόσοι και ποιοί είχαν εμβολιαστεί; Τους άλλους; αυτούς τους πειραγμένους που κυκλοφορούσαν για κάνα 3μηνο με μάσκες σε μετρό και λεωφορεία, όσο το θέμα ήταν της μόδας, και σε κοίταζαν με το βλέμμα «φύγε μακριά μου πιθανέ φορέα του ιού H1N1»; Και μετά; Τι απέγινε αυτός ο ιός serial-killer; Όσοι δεν ζουν τη ζωή τους σε τηλεοπτικό χρόνο θυμούνται ότι αυτός ο φοβερός ιός χάθηκε από το προσκήνιο έτσι απότομα όπως μας βρήκε... Και πάνε και οι πανδημίες, πάνε και τα έκτακτα μέτρα πάνε και οι αναλύσεις από τους «ειδικούς». Άλλωστε μια νέα συμφορά χτύπησε τότε την πόρτα μας που ακόμα μάς βασανίζει... η κρίση... Αξιοπρόσεκτο είναι ότι η κρίση, όπως και η γρίπη, χτύπησε τους τηλεορασόπληκτους με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Ξαφνικά... Και πάλι οι ειδικοί (οικονομολόγοι αυτή τη φορά) επισήμαναν το πρόβλημα, το υπουργείο (οικονομίας αυτή τη φορά) πρόσταζε για νέα μέτρα, τα κοράκια των Μ.Μ.Ε έκραζαν για τη μεγάλη συμφορά, οι μπάτσοι – κανονικοί αυτή τη φορά- στους δρόμους πολλαπλασιάστηκαν, και πάλι έκτακτες ανάγκες- διαφημίσεις- έκτακτα δελτία- διαφημίσεις- έκτακτα μέτρα- διαφημίσεις...

Μακριά όμως από τα «έκτακτα γεγονότα» των Μ.Μ.Ε., ο H1N1 είναι ακόμα μαζί μας. Πολλοί είναι αυτοί που έχουν νοσήσει και φέτος περνώντας 3-4 ημέρες στο κρεβάτι τους με υψηλό πυρετό, ενώ και κάποιοι ασθενείς έχουν χάσει τη ζωή τους. Σε κάθε περίπτωση, τα νούμερα αυτών που έχουν νοσήσει απέχουν πολύ από αυτό που μπορεί να θεωρηθεί ως πανδημία. Μάλλον έχουμε να κάνουμε με μια εποχική γρίπη, λοιπόν, και όχι με έναν μανιακό serial killer ιο!

Και τότε γιατί τόσοσ χαμός; Γιατί αυτή η 3μηνη υστερία για μια ανύπαρκτη επιδημία; Για να πουλήσουν κάποιες φαρμακοβιομηχανίες τα εμβόλια τους; Μπορεί... άλλωστε είναι πολλά τα λεφτά... Σιγουρα, όμως, και για κάτι ακόμα. Γιατί για να επικρατήσει η εικονική πραγματικότητα της μηντιακής ή της κρατικής ή όποιας άλλης διαμεσολάβησης έναντι της πραγματικής ζωής, για να επιβεβαιώνεται αυτή η διαρκής «αναγκαιότητα» ύπαρξης «για το καλό μας», «ειδικών», Μ.Μ.Ε και του κράτους του ίδιου, σημασία δεν έχει τι συμβαίνει αλλά η ΕΚΤΑΚΤΗ ΑΝΑΓΚΗ. Το διαρκές τώρα χωρίς παρελθόν και μέλλον. Όταν ΤΩΡΑ έχουμε γρίπη/κρίση, ΤΩΡΑ πρέπει κάτι να κάνουμε, ΤΩΡΑ πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε όλα, **ΤΩΡΑ, ΤΩΡΑ, ΤΩΡΑ... και δεν υπάρχει χρόνος για αιτίες, αναλύσεις, μεθοδεύσεις.** Και το να μην έχεις χρόνο να αντιδράσεις μπορεί να μην είναι και πολύ άνετη κατάσταση, για όποιον όμως είναι σε θέση να πουλά λύσεις πρόκειται για μια πραγματικά επικερδή κατάσταση... Και τέτοιοι είναι συνηθως οι «ειδικοί», τα Μ.Μ.Ε και βέβαια το κράτος.

Της φυλακής τα σίδερα...

Ταλαιπωρία χαρακτηρίζουν στην καλύτερη περίπτωση οι περισσότεροι τη μετακίνηση στην πόλη, πόσο μάλλον όταν μιλάμε για την Αθήνα. Απίστευτη κίνηση, νεύρα, συνωστισμός, ορθοστασία. Πέρα όμως από την προφανή περιγραφή της καθημερινότητας στα μέσα μαζικής μεταφοράς και της “δίκαιης” αντίδρασης που μπορεί να συνοψιστεί στον αξέχαστο στίχο “θέλω να χορέψω στ’αστικά λεωφορεία”, **η μετακίνηση στην πόλη είναι μια παραγωγική διαδικασία.** Στις δημόσιες κοινωνιανίες μεταφέρεται το εμπόρευμα εργασία, μετακινείται ο εργάτης από τη δουλειά στο σπίτι, για να αναπαραχθεί ως εργατική δύναμη, στη διασκέδαση, για να καταναλώσει. Ο χρόνος μετακίνησης δεν είναι απλά και μόνο χαμένος χρόνος, είναι απλήρωτος χρόνος εργασίας που αντί να μας το πληρώνουν, πληρώνουμε εμείς!

Τώρα τελευταία άρχισε να προπαγανδίζεται με αυξανόμενη ένταση ότι τα μμμ σαν δημόσιο αγαθό που είναι, η καλή τους λειτουργία και επιβίωση εξαρτάται από την συνέπειά μας να χτυπάμε εισητήριο. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η αύξηση της τιμής του εισητηρίου. Σε μια περίοδο που μας κόβουν τους μισθούς, η αύξηση αυτή συμβάλλει στην ολοένα υποτίμησή μας ως εργάτες. Και μπορεί η μη καταβολή κομίστρου στις συγκοινωνίες να έμεινε ως έχει, πταίσμα δηλαδή και «σε τιμωρία με κράτηση ή πρόστιμο», αλλά δεν είναι να ξεχνιούνται τα σχέδια του Υπουργείου Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων που το ήθελαν να μετατρέπεται σε πλημμέλημα «με φυλάκιση ως τριών μηνών και χρηματική ποινή». **Πράγμα που σημαίνει το να μην χτυπάς εισητήριο θα αντιμετωπιζόταν ως ένα ακόμα θέμα δημόσιας τάξης με ότι αυτό συνεπάγεται...**

Ιστορίες απ' τον στρατό

«Σε κακό επικοινωνιακό χειρισμό» απέδωσε ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας Ε.Βενιζέλος το θόρυβο που προκλήθηκε στα μέσα του Φλεβάρη από τη διεξαγωγή της άσκησης «Καλλιμάχος», στο στρατόπεδο Κορομηλά του Δήμου Κιλκίς.

Σύμφωνα με το σενάριο, ευέλικτα και ταχύτατα τμήματα των Ενόπλων Δυνάμεων (γνωστά και ως Battle groups) στα πλαίσια των ομάδων μάχης της HELBROC, του βαλκανικού σκέλους του ευρωστρατού στον οποίο συμμετέχουν Ελλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία και Κύπρος, **εκπαιδεύονται σε ιδιαίτερον ενδιαφέροντος στρατιωτικές ασκήσεις** που αφορούν τη συνδρομή ευρωπαϊκών δυνάμεων σε ειρηνευτικές αποστολές του ΟΗΕ. Τέτοιες είναι: «επιχειρήσεις εκκένωσης πλήθους, καταστολή λαϊκών εξεγέρσεων, αποτροπή συγκρούσεων, διαχωρισμό αντιμαχόμενων μερών». Σκοπός τους, λένε, η έγκαιρη και αποτελεσματική διαχείριση καταστάσεων έκτακτης ανάγκης...

«Δικάστε με για εγκλήματα πολέμου, συμμετείχα σε ομαδική δολοφονία». Αυτή ήταν η δήλωση του κ.Φορλίδα, πρώην προϊσταμένου τηλεπικοινωνιών το 2005 στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, στο Αφγανιστάν. Ως γνωστόν, ένας από τους ρόλους που είχε ανατεθεί στην ελληνική «ανθρωπιστική» αποστολή που συμμετείχε στον πόλεμο του Αφγανιστάν ήταν ο έλεγχος του αεροδρομίου της Καμπούλ. Σύμφωνα με τον Φορλίδα λοιπόν, η «ανθρωπιστική» δράση των ελλήνων φαντάρων εκεί «περιοριζόταν» στο να χρησιμοποιούν ορφανά σαν ανθρώπινη ασπίδα σε περίπτωση επιδρομής στο αεροδρόμιο από τους Ταλιμπάν, να πυροβολούν όποιον θεωρούν ύποπτο,

να συμμετέχουν σε μαζικές δολοφονίες άμαχων πληθυσμών κι άλλα τέτοια ωραία. Ναι, λες και δε τα ξέραμε...

Οι κινήσεις που κάνει ο ελληνικός στρατός εντός και εκτός των συνόρων δεν μάς αιφνιδιάζουν. Οι επεκτατικές βλέψεις του ελληνικού κράτους, τη δεκαετία του '90 στα Βαλκάνια και τα τελευταία χρόνια και στην Ανατολική Μεσόγειο, ενισχύουν τη διαπραγματευτική θέση του σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Γιατί **για να έχεις λόγο πρέπει πρώτα να κάνεις και καμιά σκατοδουλειά...** Έτσι, φαίνεται πως οι έλληνες φαντάροι δεν βρίσκονται πουθενά για να φτιάχνουν δρόμους, σχολεία και γιοφύρια, επιβεβαιώνοντας έτσι την «ανθρωπιστική» τους δράση, κι ας «ανακαλύπτουν με όλο και μεγαλύτερη έκπληξη» ότι ειρηνευτική αποστολή σημαίνει να κάνεις κι εσύ πόλεμο. Να φτιάχνεις ασπίδες με αμάχους, να πυροβολείς στο ψαχνό, να καταστέλεις όποιον διεκδικεί, να εκτελείς το καθήκον της πατρίδας σου με την όποια συνέπεια, με το όποιο αποτέλεσμα. Με άλλα λόγια, να στηρίζεις και ενίοτε να συγκαλύπτεις τις κινήσεις του ελληνικού κράτους στο εξωτερικό: αυτή είναι η «συμφωνία» για όποιον λέει πως «το συμφέρον όλων μας, είναι το εθνικό μας συμφέρον». Και από τη στιγμή που **τα δείγματα της ελληνικής διαθεσιμότητας κράτους και κοινωνίας για όλο και μεγαλύτερη επέκταση, για όλο και περισσότερη βαρβαρότητα είναι αδιαμφισβήτητα**, δεν υπάρχει η πολυτέλεια να αναρωτιέται κανείς «μήπως, όμως, δεν είναι όλα σκατά στο στρατό;». Είναι και παραείναι...

«Για την πατρίδα και τον μισθό μου να θυσιάσω!»

Έτσι είπε ο άνθρωπος του μόχθου στον πρωθυπουργό και μετά εξαφανίστηκε... Γιατί, εκτός από τον μισθό του, έδωσε, για να σωθεί το έθνος, και τον άλλο μισθό του και τις υπερωρίες του και τα δώρα του και τις άδειές του και τα επιδόματα και τις αποζημιώσεις και τη σύνταξη και τα ένσημά του, υπέγραψε επιχειρησιακές συμβάσεις, εντάχθηκε σε καθεστώς μερικής απασχόλησης, παρέχοντας εργασία πλήρους ωραρίου, έγινε μισθωτός με δελτίο παροχής υπηρεσιών ή εννοικιαζόμενος εργάτης, ανασφάλιστος, σε εταιρίες-εργολάβους που εφοδιάζουν με φθηνούς εργαζόμενους μεγάλες επιχειρήσεις και οργανισμούς, χωρίς τα δικαιώματα των τακτικών υπαλλήλων, χωρίς αναγνωρισμένα σωματεία, χωρίς δικαίωμα συμμετοχής σε απεργία.

Ένας στους τέσσερις εργαζόμενους είναι αόρατος, αλλά και οι υπόλοιποι ίσα που φαίνονται...

Η «μαύρη» εργασία ξεπερνά το 25%¹, ενώ η ανεργία καλπάζει προς το 22%, σύμφωνα με τις αναθεωρημένες προβλέψεις του Ινστιτούτου Εργασίας². Και είναι επόμενο αυτές οι αναθεωρημένες προβλέψεις να δημιουργούν και το εύλογο ερώτημα: «τι θα τους κάνουμε όλους αυτούς τους χαραμοφάδες, που θα στογγυλοκάθονται και θα τρώνε τα επιδόματα;». Για να μας καθησυχάσει, όμως, ο αρμόδιος επίτροπος για θέματα οικονομίας «**επιβεβαίωσε την περικοπή του επιδόματος ανεργίας και άλλων κοινωνικών επιδομάτων, σε περίπτωση που ο δικαιούχος διαθέτει περιουσιακά στοιχεία**»³. Έτσι, αν δεν έχεις σκοπό να βάλεις άμεσα μπαμπάκια, πες στον παππού να μη σου γράψει εκείνο το στρεμματάκι στην Άνω Παναγιά... Αλλά κι αυτή την περίπτωση ο υφυπουργός Εργασίας την σκέφτηκε και ήρθε κι αυτός να μας επιβεβαιώσει, με τη σειρά του, ότι «**τα χρήματα, που διατίθενται σήμερα σε άνεργους θα οδηγηθούν με την επιταγή επανένταξης σε επιδότηση εργασίας**»⁴. **Η φθηνός ή τίποτα... άντε και χάρη σου κάνουμε.**

Οπότε μήπως να ξανασκεφτείς εκείνα τα μπαμπάκια...;

¹ «Ανθεί» η μαύρη Εργασία. Σε ποσοστό 25% οι ανασφάλιστοι - ελλειματικά τα ταμεία», Το Βήμα, 22 Φεβρουαρίου 2011

² «Ανεργία στο 22% εκτιμά για το 2011 το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ», Το Βήμα, 14 Ιανουαρίου 2011

³ «Όλι Ρεν: Με εισοδηματικά κριτήρια τα επιδόματα ανεργίας», Ελευθεροτυπία, 3 Μάρτη 2011

⁴ «Κεγκέρογλου: «Δεν καταργούνται τα επιδόματα ανεργίας», Καθημερινή, 5 Μάρτη 2011

Hip hop ain't dead, it lives in my head

part 1

Diss, flow, battle, breakbeats. Τι είναι όλα αυτά ρε μεγάλε;; Από πού έχουν ξεφυτρώσει τόσα χρόνια και ειδικά τα τελευταία που το hip hop στην Ελλάδα παίρνει ξανά την ανηφόρα; Όσο γι' αυτούς τους μυστήριους τύπους με τα φαρδιά και τα καπέλα είναι ένα «κάρο» ψώνια του mtv ή φιγούρες του δρόμου με ένα «κάρο» αρνήσεις;

Πολλά γράφονται και ακόμα περισσότερα ακούγονται για το hip hop. Για την εμπορευματοποίησή του, τη χλιδή, τη γκλαμουριά, το macho style. Αλλά το hip hop, όπως και κάθε υποκουλτούρα, δεν ξεπήδησε ένα ωραίο πρωινό που είχε λιακάδα. Έχει ιστορία. Τη δική του ιστορία, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη μαύρη νεολαία των ghetto στις Η.Π.Α. Και για να μην ξεχνιόμαστε ghetto σημαίνει όλα τα ευκόλως εννοούμενα, που δεν παραλείπονται. Δηλαδή ρατσισμός, αποκλεισμός, ανεργία, υποτίμηση, αλητεία, εξακριβώσεις από μπάτσους και κυνηγητά (ναι, όπως στις ταινίες!), ναρκωτικά σε κάθε στενό και άλλα τόσα ωραία... Όλο αυτό το πακέτο για το **πιο σκληρά υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης των Η.Π.Α. που έψαχνε τις διεξόδους του, μέσα στις αντιφάσεις του.** Αλλά, όπως και να το κάνουμε, ήξερε να το γλεντάει!!!

Αν και λίγες γραμμές δεν μπορούν να περιγράψουν ούτε στο ελάχιστο τη δημιουργία του hip hop στα τέλη των 70's και στις αρχές των 80's, η ιστορία πάει κάπως έτσι... Στα πάρτυ των ghetto, οι dj (disc jockey) άρχισαν σιγά σιγά να μιξάρουν κομμάτια και να απομονώνουν ήχους και λούπες για να γίνεται η μουσική συνεχόμενη και ακατάπαυστα χορευτική. Τότε, ήταν που οι συμμορίες έκαναν ανακωχή από

Mind over matter, mouth in motion
Can't deny it cause I'll never be quiet
Let's start this right

Public Enemy –

“Rightstarter (message To A Black Man)” (1987)

West side stories

Ας παρακολουθήσουμε ένα «φανταστικό» διάλογο μεταξύ δύο φίλων από τις δυτικές γειτονίες της Αθήνας που γνωρίζονται από παιδιά και είχαν το θράσος να πιστεύουν ότι μεγαλώνοντας θα μπορούσαν να βρουν μια εργασία που θα τους εξασφάλιζε τα «προς το ζην».

-Τι κάνεις φιλαράκι; Με τη δουλειά πώς πάει;
-Ποια δουλειά; Δεν βλέπεις τι γίνεται; Ζόρικα, πολύ ζόρικα...
-Άσε κι εγώ μια από τα ίδια. Δύσκολα τα πράγματα βλέπεις, δύσκολες και οι εποχές. Αν κι εγώ από πάντα, από τότε που βγήκα στην παραγωγή δηλαδή, έτσι τα θυμάμαι.
-Σου τα' λεγα εγώ δεν σου τα' λεγα και πέρσι και πρόπερσι και πριν από δέκα χρόνια, αν δεν σηκώσουμε κεφάλι θα μας ρίξουνε πιο χαμηλά; Έτσι κι έγινε. Θυμάσαι τότε που δούλευες στον κυρ Μήτσο οχτάωρο πενήτημερο με τα ένσημά σου, με τις άδειες σου, με τα επιδόματά σου, με τα όλα σου;
-Αν θυμάμαι λέει... πού όμως τώρα να βρούμε τέτοιο «κελεπούρι», μου λες πού; Και μετά τα δυο χρόνια βγήκα και ταμείο ανεργίας. Από τότε έχω να ξαναβγω ταμείο. Όχι βέβαια ότι τότε ήταν καλά, αλλά, όπως και να το κάνουμε, δουλειά τέτοια δεν ξαναπέτυχα. Σε όλες κάτι μου κουτσουρεύανε. Το ένα αφεντικό δεν μου πλήρωνε τις υπερωρίες, τσακώθηκα, έφυγα. Το άλλο, σε εκείνη την πιτσαρία που δούλευα με μηχανάκι, θυμάσαι; με ήθελε ανασφάλιστο. Τι να κάνω; Έμεινα, για λίγο έλεγα, με βρήκε σε ανάγκη βλέπεις. Μέχρι που είχα εκείνο το ατύχημα κι έχασα και τ' αυγά και τα πασχάλα. Ακρη με εκείνη την ιστορία ακόμη δεν έχω βγάλει...πληρώνω ακόμη τα σπα-

σμένα.

-Γιατί εγώ πάω καλύτερα; Έχω φτάσει πόσο χρονών κι εκεί που έλεγες ότι μετά από τόσα χρόνια στην εταιρεία, κάπως θα το έχω φτιάξει το πράγμα, τελικά, από το κακό στο χειρότερο πηγαίνει. Και να, το αφεντικό ζορίζεται και λέει πως δεν βγαίνει. Χρησιμοποιεί και σαν άλλοθι την κρίση, και να, αρχίζει να αργεί να σε πληρώσει, και να, σου κόβει ώρες, σου κόβει μέρες, τώρα, ακούγεται, πως ετοιμάζει και απολύσεις.

-Να δω τι άλλο θα μας κόψουνε για να την βγάλουνε αυτοί καθαρή. Και ξέρεις κάτι, να δουλεύεις λιγότερο μια χαρά είναι, το θέμα είναι ότι πληρώνεσαι και λιγότερο. Και το νοίκι μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει δεν σε ρωτάει αν το αφεντικό σου σε πλήρωσε κανονικά.

-Αν το αφεντικό σου είναι ένα. Γιατί, για παράδειγμα ο ξαδερφός μου που τελείωσε μαθηματικός δουλεύει σε φροντιστήρια, κάνει και ιδιαίτερα. Όλη μέρα τρέχει. Δύο ώρες δουλεύει στον ένα, τρεις ώρες στον άλλο για να συμπληρώσει με το ζόρι το μηνιαίο. Λάστιχο τον έχουνε κάνει. Όσο για τα ένσημα ούτε ο ίδιος ξέρει πόσα συμπληρώνει κάθε μήνα κι αν θα του φτάσουνε ποτέ για να πάρει έστω μια φορά κι αυτός ταμείο. Αφού εννοείται ότι την σύνταξη, κι αυτό ισχύει σχεδόν για όλους της δικής μας γενιάς, θα την δούμε μόνο στα όνειρά μας.

-Και πού είσαι ακόμη... τον Κώστα τον θυμάσαι... είναι άνεργος πόσο καιρό. Κοντεύει να κλείσει χρόνο, και τα χρέη έχουν αρχίσει να τρέχουν και δεν φτάνει. «Οι μικρές αγγελίες» λέει, «έχουν ανοίξει κάτι

τις μάχες στους δρόμους και ξεκινούσαν τις χορευτικές μάχες στις πίστες και τους μουσαμάδες (breakdance). Ανταγωνιστές με φιγούρες και όχι με όπλα. Ο mc (master of ceremony), αυτός που κρατούσε το μικρόφωνο δηλαδή, από μερικές ατάκες που έλεγε πάνω στη μουσική, άρχισε να αυτοσχεδιάζει και να λέει ρίμες πάνω στο ρυθμό που γίνονταν όλο και περισσότερες (rapping). Το πικ απ χρησιμοποιήθηκε, όχι απλά για να παίζει δίσκους, αλλά σαν ένα νέο μουσικό όργανο με τα scratch να γίνονται οι νότες του (djing). Η κουλτούρα αυτή του hip hop συμπληρωνόταν με το τέταρτο στοιχείο της, τους «βομβαρδισμούς» από χρώματα και μηνύματα στους γκρίζους τοίχους της πόλης (graf-fiti). Ένα μείγμα ήχων, λέξεων, κινήσεων και χρωμάτων, άκρως ανατρεπτικό και σε ευθεία αναλογία με το δρόμο. Μια κουλτούρα που γιγαντωνόταν και εξαπλωνόταν σε όλες τις πόλεις των Η.Π.Α., αλλά και σε κοινότητες πέρα από αυτές των αфро-αμερικάνων· κυρίως εκείνης των ισπανόφωνων μεταναστών από το Μεξικό. Καθόλου τυχαίο, αν φανταστεί κανείς τα κοινά τους ταξικά χαρακτηριστικά.

Σ' όλα αυτά τα χρόνια δεν έλειψε ποτέ από το hip hop ο πολιτικός στίχος. Συγκροτήματα και rappers (πχ *Public Enemy, Deadprez*) έθεταν ζητήματα μέσα από τα κομμάτια τους και υπερασπιζόνταν τις ιδέες τους, το χρώμα τους, την τάξη τους. Δεν θα μπορούσε να λείπει άλλωστε κάτι τέτοιο, αφού το hip hop δεν είναι μια μουσική που φτιάχτηκε με πειράματα στο εργαστήριο, αλλά **μια μουσική που φτιάχτηκε από ανθρώπους στο δρόμο**. Από εκείνους τους ανθρώπους που η ζωή τους είχε κλείσει την πόρτα και μάλιστα είχε διπλοκλειδώσει, ενώ το «αμερικανικό όνειρο» δεν ήταν παρά ο «αμερικανικός εφιάλτης».

Καλά όλα αυτά, όμως αυτό το τσίρκο με τους *gangstas* και τις *bitches* που κολλάει; Όπως το έγκλημα είναι στοιχείο του ghetto, έτσι δεν θα μπορούσε να λείπει το gangsta rap από τη hip hop, το οποίο ειδικά από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και μετά, έγινε mainstream πουλώντας εκατομμύρια δίσκους. Τα ναρκωτικά, η βία, η χλιδή και ο σεξισμός έγιναν τα πρότυπα, γιατί αυτό πουλούσε και ο καπιταλισμός φυσικά ήταν εκεί για να το αγοράσει (και να το ξανα-μοσοπουλήσει). **Το hip hop χωρίστηκε σε στρατόπεδα, τρώγοντας με τα μανιές τις σάρκες του**. Ένας πραγματικός πόλεμος που είχε ακόμα και νεκρούς.

Κι έτσι, τριάντα χρόνια μετά, τα hip hop συγκροτήματα μοστράρονται στα charts ανά τον κόσμο, πουλώντας βία, γκλαμουριά και ματαιοδοξία. Όμως ακόμα υπάρχουν εκατομμύρια b-boys και b-girls που το κρατάνε αληθινό στο δρόμο· εκεί που γεννήθηκε, έξω από την τηλεόραση και τις εμπορικές μαλακίες. Το διαδίδουν μέσα από τις συμπεριφορές τους, τους κώδικες και την κουλτούρα τους. Για πολλούς βρίσκονται στην αφάνεια, αλλά ως γνωστόν μονάχα οι φελλοί και οι κουράδες επιπλέουν σ' αυτήν την κοινωμία...

(Στο επόμενο τεύχος: Στιγμές από το hip hop στην Ελλάδα)

λάκκους που μας περιμένουν για να μας χάσουν όλους μέσα). Τα τελευταία που εξαγγέλλουν περί του τέλους του επιδόματος ανεργίας και το ξεκίνημα του λεγόμενου επιδόματος απασχόλησης τα έχεις ακούσει;

-Κάτι έχει πάρει το αυτί μου. Όσοι είναι άνεργοι, λέει, αφού καταγραφούν, θα επιδοτούνται μόνο αν δέχονται να δουλέψουν σε οποιαδήποτε δουλειά τους προσφερθεί, ανεξαρτήτως συνθηκών, ωραρίου και αμοιβής. Αληθεύει;

-Εμένα η γνώμη μου είναι ότι τέτοιες ιδέες «τις ρίχνουν στο τραπέζι» για να δούνε «πόσα απίδια πιάνει ο σάκος». Πάντως, δεν γίνεται να μη σκεφτείς πως τέτοιου τύπου πολιτικές **βρωμάνε ολοκληρωτισμό**.

-Σκούρα τα πράγματα δηλαδή. Κι εντάξει, αυτοί όχι μόνο μας δουλεύουν φιλό γαζί, λέγοντας πως για όλα τα άσχημα που μας βρήκανε φταίει η τρόικα, το ΔΝΤ, το Μνημόνιο, το κακό το ριζικό μας ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο, αλλά βρε αδερφέ με την γκρίνια και την κλάψα δεν βγάζεις και τίποτα. Άντε να φωνάξουμε κι όσους άλλους βρίσκονται στην ίδια κατάσταση, και ν' αρχίσουμε να κλαίμε τη μοίρα μας... Το βρίσκεις εσύ αυτό σωστό; Εγώ πάντως δεν είμαι για τέτοια.

-Κοίτα, συμφωνώ πέρα ως πέρα κι αυτά τα: «το αφεντικό μου δεν βγαίνει... ας κάνουμε λίγο υπομονή» ή τα άλλα τα εθνικιστικά πως «η πατρίδα βρίσκεται σε δύσκολη κατάσταση και γι' αυτό ας ξανακάνουμε υπομονή» εμένα δεν με πείθουνε καθόλου. Άσε που αυτοί που τα λένε δεν μου μοιάζουνε και τόσο δικοί μας. Όποτε έχω μπλεχτεί σε κουβέντα μαζί τους, σε καβγά καταλήγουμε. Είναι εχθρικοί σου λέω.

-Ε, πώς να μην είναι αφού δεν μπορούν να καταλάβουν το προφανές, ότι δηλαδή τα συμφέροντα τα δικά μας δεν έχουν καμιά σχέση - ίσα ίσα που είναι και συγκρουόμενα - με τα συμφέροντα του κάθε αφεντικού ή του κράτους.

-Να μας ρουφήξουνε το αίμα θέλουν, να μας κάνουν πιο φτηνούς για να μπορούν να είναι αυτοί πιο ανταγωνιστικοί. Αυτό θέλουν. Και για την κατάστασή μας αυτοί φταίνε.

-Όπα φίλαράκι, εντάξει αυτοί φταίνε αλλά **κι εμείς τι κάνουμε τόσα χρόνια; Καταγγελίες δεν κάνουμε, χωρίς ένσημα δουλεύουμε, αν δουλεύουμε**. Στον δρόμο, γιατί αυτά από τον καναπέ δεν γίνονται, να διαμαρτυρηθούμε δεν κατεβαίνουμε.

-Εντάξει, τότε να οργανωθούμε να κάνουμε κάτι πιο συλλογικό, αλλά ούτε αυτό το βλέπω να γίνεται.

-Δεν ξέρεις, λέγε λέγε, βρίσκουμε και μερικούς ακόμη - γιατί αυτά τα πράγματα δεν γίνονται από μόνα τους - κάτι μπορεί να καταφέρουμε.

-Άντε να δούμε μήπως και βρούμε λίγη από την αξιοπρέπεια που έχουμε χάσει σαν εργατές.

-Οκ, να σου πω, **για αρχικό σύνθημα το: ταξική συνείδηση κι όχι εθνική, πώς σου φαίνεται;**

-Καλό είναι. Εξάλλου, ποιος είδε την εθνική ενότητα να οργιάζει και δεν την φοβήθηκε;

Κάθε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα ή και καταστάσεις είναι τελείως συμπτωματική...

οδοφράγματα στους λευκούς
περάσματα στο μαύρο

Στην Αίγυπτο, τα τελευταία τρία χρόνια σημειώθηκε ένα ιστορικό κύμα απεργιών στο οποίο συμμετείχαν σχεδόν όλες οι κατηγορίες των εργαζομένων και συχνά μάλιστα έξω από τα πλαίσια των επίσημων συνδικάτων (...). **Η κύρια δύναμη που αντιπολιτευόταν τα τελευταία χρόνια το καθεστώς στο δρόμο ήταν οι εργατικές διαδηλώσεις και οι σημερινές διαμαρτυρίες πηγάζουν σε μεγάλο βαθμό από την εμπειρία που κερδήθηκε σε εκείνους τους αγώνες.**¹

Γιατί τόση έκπληξη και τόση απορία; Γιατί τόσα βαθυστόχαστα άρθρα σε «έγκυρες» δυτικές εφημερίδες και περιοδικά που αναρωτιούνται «πώς μάς βρήκε αυτό πάλι»; Γιατί τόσοι αλαφιασμένοι «αναλυτές» (των think tank που χρόνια τώρα χτίζουν με αμείωτο ζήλο τις πρωτοκοσμικές βεβαιότητες) να ψάχνουν «τι δεν πήγε καλά»; Μήπως γιατί οι εξεγέρσεις στη Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή δεν «κουμπώνουν» με τα ερμηνευτικά σχήματα της κυρίαρχης ιδεολογίας; Μήπως γιατί οι άνδρες και οι γυναίκες που κατέβηκαν στο δρόμο έδειξαν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι δεν έχουν καμία απολύτως όρεξη να δεχτούν αδιαμαρτύρητα το «φανταστικό παρόν και το ακόμα πιο φανταστικό μέλλον» που τους εγγυώνται τα εκεί αφεντικά και τα κράτη; Μήπως γιατί η ιστορία εξακολουθεί να κινείται μέσα από τις αρνήσεις και τις ρωγμές που επιφέρουν οι «από κάτω»: όλοι εκείνοι που θεωρούνται «ξεγραμμένοι»; Δικαιολογημένη, λοιπόν, η απορία στα μυαλά όσων «άραβας ή μουσουλμάνος» σημαίνει «τρομοκράτης» και ακόμα πιο δικαιολογημένη η ανησυχία όσων βλέπουν τα σίγουρα χαρτιά τους, τους αξιόπιστους συνεργάτες τους στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» στην Τυνησία, την Αίγυπτο (και, όπως όλα δείχνουν, έπεται συνέχεια) να αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα πόστα τους. Καλά κάνουν και αγχώνονται (έστω και λίγο, έστω και προσωρινά), τώρα που οι ισορροπίες τρίζουν: οι ισορροπίες που έχουν στηριχτεί στις πλάτες εκατομμυρίων προλετάρων και επιβεβαιώνονταν μέρα με τη μέρα εδώ και δεκαετίες χάρη στη συγγνή καταστολή, την εκμετάλλευση και τα «πακέτα οικονομικής βοήθειας» από την «πολιτισμένη» Δύση. Καλά κάνουν και προβληματίζονται, γιατί **αυτοί ακριβώς οι «ξεγραμμένοι»** που ξέρουν με κάθε λεπτομέρεια τι θα πει υποτίμηση και ρατσισμός, φαίνεται να **ξέρουν και τι θα πει αξιοπρέπεια, αγώνας και συντροφικότητα**. Κι αυτά, όπως και να το κάνει κανείς, είναι πολύ «ανατριχιαστικά» για τους «από πάνω»...

Από πού ήρθαν όλοι αυτοί;

Ας περιοριστούμε, όμως, στην περίπτωση της Αιγύπτου. Στις 18 ημέρες της αιγυπτιακής εξέγερσης (από τις 25 Γενάρη όταν διάφορες νεολαιίστικες οργανώσεις κάλεσαν την πρώτη διαδήλωση στο Κάιρο ως τις 11 Φλεβάρη και την πτώση του Μουμπάρακ που βρισκόταν στην εξουσία από το 1981), η εργατική τάξη έδωσε το παρόν και πλήρωσε το τίμημα των επιλογών της με περισσότερους από 300 νεκρούς, με χιλιάδες τραυματίες και άγνωστο αριθμό συλληφθέντων. Οι εργάτες και οι εργάτριες που διαδήλωναν καθημερινά ενάντια στο καθεστώς Μουμπάρακ και τη συστηματική υποβάθμιση του βιοτικού τους επιπέδου μίλησαν για τον εαυτό τους και παρόλο που δεν είχαν να αποδείξουν τίποτα και σε κανέναν, συμπάραλυσαν στην πράξη κάθε δυτικό μύθο περί «άβουλου

και απαθή Άραβα». **Μίλησαν για τον εαυτό τους** και αναμετρήθηκαν με τις νίκες και τις ήττες του παρελθόντος, διεκδικώντας να έχουν λόγο στο παρόν και το μέλλον. Κι όλα αυτά χωρίς να έχουν καμία υποχρέωση να αποστομώσουν κανέναν πρωτοκοσμικό που δεν χάνει ευκαιρία να κουνάει το δάχτυλό του και να επικρίνει αφ' υψηλού τους «δευτεροκλασάτους» μουσουλμάνους. Γιατί εκείνοι κι εκείνες που συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Ταχρίρ και με μεγάλη αποφασιστικότητα και αυτοπειθαρχία υποστήριξαν τους σκοπούς τους και αντιστάθηκαν στην ωμή βία του καθεστώτος, δεν το έκαναν για να πείσουν τους καχύποπτους δυτικούς ότι και βούληση έχουν και «τρομοκράτες»² δεν είναι. Το έκαναν γιατί δεν αναγνώρισαν στον εαυτό τους εναλλακτική, γιατί ήξεραν και ξέρουν ότι απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη (ιδίως σε περιόδους παγκόσμιας οικονομικής κρίσης) δεν υπάρχουν καβάντζες: δεν υπάρχει δυνατότητα «να ξεποστάσουμε λίγο μέχρι να περάσει η μπόρα». Πολύ απλά, γιατί η μπόρα δεν πρόκειται να περάσει.

Και για όσους αναρωτιούνται «μα καλά, και πώς μπόρεσαν να συνεννοηθούν και να οργανωθούν όλοι αυτοί που κατέλαβαν τους δρόμους;», θα αρκεστούμε στο προφανές: υπήρχε η συσσωρευμένη εμπειρία του κοντινού (κι όχι μόνο) παρελθόντος, στην οποία πάτησαν οι εξεγερμένοι για να οργανώσουν τις κινήσεις τους. Με άλλα λόγια, είχαν πίσω τους μαζικούς εργατικούς αγώνες, μαχητικές και μακράς διάρκειας απεργίες, νεκρούς, τραυματίες και συλληφθέντες. Είχαν πίσω τους (για να αναφερθούμε μόνο σε δύο από τις πιο πρόσφατες κινητοποιήσεις) τον Δεκέμβρη του 2006 όταν 3.000 εργάτριες της τεράστιας κρατικής κλωστούφαντουργίας της περιοχής Μαχάλα ελ-Κούμπρα κατέβηκαν σε απεργία ζητώντας τα μεροκάματα δύο μηνών που τους χρωστούσαν. Οι γυναίκες αυτές έκαναν πορεία μέσα στις εγκαταστάσεις φωνάζοντας **«Πού είναι οι άντρες; Οι γυναίκες είναι εδώ»** καλώντας και τους υπόλοιπους εργάτες (27.000 στο σύνολο) να απεργήσουν. Είχαν πίσω τους την 6^η Απρίλη του 2008, τη μέρα γενικής απεργίας που καλέστηκε όταν και πάλι οι εργάτες της Μαχάλα αποφάσισαν να διεκδικήσουν τα συμφέροντά τους (ζητώντας τώρα την καθιέρωση εγγυημένου κατώτατου μισθού). Τη μέρα που οι μαζικές εργατικές διαδηλώσεις σε διάφορες μεγάλες πόλεις δέχτηκαν τη βίαιη καταστολή της αστυνομίας, με τους εργάτες να μετράνε τους νεκρούς, τους τραυματίες και τους συλληφθέντες συντρόφους τους. Είχαν πίσω τους την «εκπαίδευση σε πραγματικό χρόνο» και την εξοικείωση με καταστάσεις που απαιτούν δέσμευση, συνέπεια και επιμονή. Έννοιες που, φυσικά, δεν χωράνε στο ατέλειωτο τίποτα του Facebook και του Twitter...

Υπερήφανες γυναίκες περνάνε μπροστά από τους μπάτσους.

My class, my pride.

«Εμείς πάντα αξιοποιούμε όλες τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται και παίρνουμε πρωτοβουλίες»³

Αφού, λοιπόν, τα πράγματα είναι κάπως «δύσκολα» στην Αίγυπτο με την εξέγερση να εισάγει (σε κάποιο βαθμό) νέους όρους στο καπιταλιστικό παιχνίδι, μια νησίδα «αποσταθεροποίησης» φαίνεται να σχηματίζεται στην απέναντι όχθη της Μεσογείου. Με δεδομένο τώρα ότι η Αίγυπτος έχει μεγάλη γεωστρατηγική σημασία στην περιοχή και αποτελεί τον προνομιακό σύμμαχο του Ισραήλ⁴ ή αλλιώς το ανάχωμά του στον αραβικό κόσμο, δεν θα ήταν και λίγοι εκείνοι που θα σκέφτηκαν ότι «καλό είναι να βρούμε και κανέναν καινούριο φίλο στη γειτονιά». Ki αν πάντως δεν το σκέφτηκαν οι ίδιοι, το σκέφτηκε ο επίδοξος «καινούριος φίλος» που αυτοδιαφημίζεται και διαλαλεί την πραμάτεια του. Το σκέφτηκε **το ελληνικό κράτος που μυστράρεται ως νησίδα σταθερότητας και σιγουριάς στη Νοτιανατολική Μεσόγειο**, διατυμπανίζοντας τη διαθεσιμότητά του για μια ακόμα πιο στενή και στρατηγική συμμαχία με το κράτος του Ισραήλ και υπενθυμίζοντας σε κάθε ενδιαφερόμενο ότι εδώ «όλα είναι υπό έλεγχο». Και πώς να μην είναι, δηλαδή, αφού καμία κοινωνική ομάδα στο εσωτερικό του δεν είναι σε θέση να αμφισβητήσει τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους και να επιχειρήσει (ειδικά σήμερα εν μέσω κρίσης) τη σύνδεση μεταξύ εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής του κράτους. Να επιχειρήσει, δηλαδή, να αντιληφθεί τα διάφορα πεδία δράσης ενός κράτους ως αλληλένδετα και άρα ως κομμάτια της ίδιας ολομέτρητης (και γι' αυτό ολοκληρωτικής) επίθεσης ενάντια στους προλετάριους.

Καντάφι and friends

Είναι να μην έχεις ανθρωπιστικά αντανακλαστικά, άμα έχεις σε καταβάλλει ο πόνος και η αγωνία για την «εξελιγσόμενη ανθρωπιστική κρίση». Ειδικά μάλιστα, αν είσαι ο Ο.Η.Ε, η Ε.Ε ή οι Η.Π.Α που μια παραπάνω ευαισθησία την έχεις σε κάτι τέτοια. Γι' αυτό, άραγε, να τους έφαγε οι στενοχώρια που ο Καντάφι βομβαρδίζει τις πόλεις της Λιβύης που έχουν καταλάβει οι εξεγερμένοι; Προφανώς και όχι. Το πρόβλημά τους είναι ότι τώρα που τρίζει η καρέκλα του ανεκδιήγητου Καντάφι και η χώρα βρίσκεται σε εμφύλιο πόλεμο, απειλούνται και οι δικές τους business' απειλούνται τα νταραβέρια που έχουν με το καθεστώς και πιθανώς πολύ σύντομα να αναγκαστούν να τα επαναπροσδιορίσουν. Γιατί, βέβαια, το καθεστώς Καντάφι που κάνει κουμάντο στη χώρα από το 1969 μπορεί να μην ήταν εξαρχής το λατρεμένο παιδί των δυτικών (ίσα ίσα, μάλιστα), τα τελευταία όμως χρόνια μια χαρά τα πήγαινε και κέρδιζε όλο και περισσότερο την αγάπη τους. Ας δούμε, μια χαρακτηριστική, κατά τη γνώμη μας, περίπτωση «καλής γειτονίας»: κοινή συναινέσει, το λιβυκό καθεστώς

έφτασε να ελέγχει το 7,5% της *Unicredit*, της μεγαλύτερης ιταλικής τράπεζας, με την τελευταία να έχει από το 2009 Αντιπρόεδρο τον Farhat Bengdara που είναι επίσης και διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας της Λιβύης. Πολύ στενές σχέσεις μεταξύ πρώην αποικιοκρατικής δύναμης και πρώην αποικίας: τόσο στενές, για την ακρίβεια, που δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι θα αφεθούν να τις πάρει ο λίβας της ερήμου. Για να το πούμε αλλιώς, η Ιταλία και η κάθε Ιταλία έχουν τους λόγους τους να ανησυχούν σε παρόμοιες περιστάσεις. Κάθε φορά, δηλαδή, που κάτι κινείται από τα κάτω, διακυβεύονται (έστω και για λίγο) τεράστια και διαχρονικά συμφέροντα που κανένα κράτος δεν θα εγκατέλειπε ποτέ αμαχητί. Και παρόλο που τα κράτη από τη μεριά τους μπορούν να αλλάζουν και να προσαρμόζουν τις συμμαχίες και τα διακρατικά πάρε-δώσε στα κάθε φορά νέα δεδομένα, εκείνο που δεν μπορούν να αλλάξουν είναι τις πάγιες αξιώσεις τους: τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα που περνάνε πάνω από τη συντριβή των εξεγέρσεων...

Σημειώσεις

¹ Steven Colatrella, "Revolution is back", *Counterpunch*, 04-06/02/2011.

² Πόσοι και πόσοι δεν θα έτριβαν τα μάτια τους μπροστά στην υπευθυνότητα των διοργανωτών και τις αυστηρές οδηγίες που έδιναν σε όλους τους διαδηλωτές να μην κουβαλάνε πάνω τους όπλα ή μαχαίρια...

³ Σε ανύποπτο χρόνο, μίνες πριν τις αναταραχές στη Βόρεια Αφρική και επ' αφορμή της επίσκεψης του ισραηλινού πρωθυπουργού Νετανιάχου στην Ελλάδα, ο τότε αναπληρωτής

υπουργός Εξωτερικών κύριος Δρούτσας έδινε το στίγμα των ελληνικών βλέψεων. *Αυγή*, 18/08/2010.

⁴ Μετά τη Συμφωνία του Camp David που υπογράφηκε το 1978 μεταξύ Αιγύπτου, Ισραήλ και Η.Π.Α και η οποία οδήγησε τον επόμενο χρόνο στην Ειρηνευτική Συμφωνία Αιγύπτου και Ισραήλ, επιβλήθηκε η τόσο «χρήσιμη» ισορροπία του τρόμου στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Σαν να λέμε, το Ισραήλ συνέχισε ανενόχλητο να τσακίζει τους Παλαιστίνιους

Ο «νέος» ρατσισμός ή αλλιώς η μάχη κατά του Ισλάμ

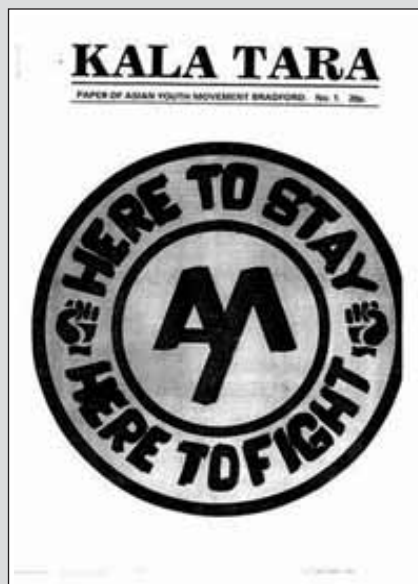
Πολύ μελάνι έχει χυθεί για το περιεχόμενο και τις μορφές του πολιτισμικού ρατσισμού, μιας και είναι γνωστό ότι τις τελευταίες δεκαετίες ο πολιτισμός παίζει τον ρόλο που επιφύλασσαν στη φυλή κατά τον 19ο αιώνα. Πέρα όμως από τις διάφορες κοινωνιολογικές ανησυχίες, είναι αναγκαίο να εντοπιστούν οι εφαρμογές του, εξαιτίας του ότι αφορά ιδιαίτερα τους υπηκόους των χωρών με μουσουλμανική πλειονότητα και κατά συνέπεια μεγάλο μέρος των μεταναστών που ζουν και εργάζονται στο εσωτερικό των δυτικών μητροπόλεων. Ο «νέος» αυτός ρατσισμός δαιμονοποιεί και χλευάζει την οργάνωση της κοινωνικής ζωής αυτών των προλετάριων τις διατροφικές τους συνήθειες, το ντύσιμό τους, τις σεξουαλικές τους σχέσεις, τη γλώσσα τους, τη θρησκεία τους. Το σημαντικότερο είναι πως **στοχοποιούνται, ως εχθρικοί πλυθυσμοί**, ως μια απειλή που ο κάθε δυτικός θα πρέπει να φοβάται, όχι μόνο λόγω του πολιτισμού τους, αλλά κυρίως επειδή προέρχονται από περιοχές στις οποίες η Δύση κάνει πόλεμο.

Αυτό που σε μεγάλο βαθμό προβάλλεται είναι ότι ενώ όλα τα άλλα ανθρώπινα όντα δρουν για ποικίλους λόγους, μόνο οι μουσουλμάνοι υποτίθεται ότι παρακινούνται πάντα και μόνο από τη θρησκευτική τους ένταξη. Η περίφημη ελευθερία του ατόμου που διεκδικείται για τον πληθυσμό της Δύσης, δεν τους αναγνωρίζεται: αυτοί υπακούουν στη μυστηριώδη φύση τους ως μουσουλμάνων. Είναι «ανορθολογικοί», «ανίκανοι για δημοκρατία», ενώ οι αρχές τους, αν έχουν, είναι ριζικά «ξένες» προς τις αξίες του δυτικού πολιτισμού. **Με λίγα λόγια τους απαγορεύεται να έχουν οποιαδήποτε πολιτική άποψη.** Και για του λόγου το αληθές ας δούμε τι έχει να πει σχετικά με τις πρόσφατες εξελίξεις στη Βόρεια Αφρική η γνωστή για τις φασιστικές και αντιμουσουλμανικές τις θέσεις Ayaan Hirsi Ali (σομαλή με ολλανδική υπηκοότητα, πρώην βουλευτής στην Ολλανδία και νυν συνεργάτιδα συντηρητικών αμερικανικών think tanks) που δεν χάνει ευκαιρία να υπενθυμίζει στους πρωτοκοσμικούς πόσο «οπισθοδρομικοί και ανεπίδεκτοι μαθήσεως» είναι οι μουσουλμάνοι: «Εκείνοι που προσβλέπουν σε μια έκβαση της κατάστασης αντίστοιχη με εκείνη του 1989 στην Ανατολική Ευρώπη – μια ειρηνική μετάβαση σε μια κοσμική, πολυκομματική δημοκρατία – θα πρέπει να έχουν κατά νου ότι οι υποστηρικτές της δημοκρατίας στη Βόρεια Αφρική έχουν ελάχιστη εμπειρία κοσμικής

δημοκρατίας. **Οι Μουμπάρακ και οι Καντάφι στη Μέση Ανατολή δεν αποτελούν ανωμαλία, αλλά το προϊόν της δομικής απουσίας ελευθερίας που είναι εγγενής στη λαϊκή κουλτούρα του Ισλαμικού κόσμου (...).**¹

Το μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας: λύκος ή αρνάκι

Ο πολιτισμικός ρατσισμός στις αρχές της δεκαετίας του 1970 αποτέλεσε το βασικό εργαλείο διαχωρισμού και την ιδεολογική απάντηση των αφεντικών στους αγώνες της εργατικής τάξης και στις πολυεθνικές κοινωνίες που είχαν σχηματιστεί. Δεν ήταν όμως το μόνο εργαλείο. Η ιδέα της πολυπολιτισμικότητας την ίδια περίοδο, η αναγνώριση δηλαδή των πολιτισμικών ιδιαιτεροτήτων των μεταναστών, έθεσε το ζήτημα της συνύπαρξης με τη διαφορετικότητα, κάτι το οποίο μπορεί να ακούγεται ωραίο, αλλά στην ουσία ήταν άλλη μια στοχευμένη, **επίσημη κρατική πολιτική αναγνώρισης και προώθησης του πολιτισμού ως στοιχείου διαίρεσης και ελέγχου.** Υπήρξε το θεσμοθετημένο κομμάτι διαχείρισης της κοινής ζωής και «βασίζονταν στην πρόθεση των δυτικών κρατών να ανεχθούν «μόνιμα» τμήματα των μουσουλμάνων μεταναστών εργατών στο εσωτερικό της επικράτειάς τους, συνεπώς στην προθυμία τους να προβούν σε ορισμένες παραχωρήσεις προκειμένου να διατηρήσουν το ξένο εργατικό δυναμικό και μαζί την κοινωνική σταθερότητα...»²

Εξώφυλλο της εφημερίδας Kala Tara που εξέδιδε η Asian Youth Movement. Από τις πρώτες κινήσεις των μεταναστών δεύτερης γενιάς στη Βρετανία να αντισταθούν και να φτιάξουν τις δικές τους οργανώσεις.

Οι ίδιοι οι μετανάστες εργάτες, αν δεν εναντιώθηκαν στο μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας, σίγουρα το αντιμετώπιζαν με καχυποψία. Με τα λόγια του Jani Rashid, μετανάστη δεύτερης γενιάς στη Βρετανία που συμμετείχε στην Asian Youth Movement: «...ποτέ δεν ζητήσαμε πολυπολιτισμική εκπαίδευση, και πρέπει να πω πως ακόμα δεν πιστεύω σ'αυτήν. Αυτό που ζητούσαμε στην πραγματικότητα ήταν αντιρατσιστική εκπαίδευση, αλλά δεν νομίζω ότι οι αρχές ήταν άνετες με αυτό, έτσι ανέπτυξαν πολυπολιτισμικές πολιτικές, για να αντιμετωπίσουν ζητήματα ρατσισμού στα σχολεία, για τα οποία διαμαρτυρόμασταν' νιώθαμε ότι ήταν πιο σημαντικό (ενν. η αντιρατσιστική εκπαίδευση) απ'το να ζητάμε διαχωρισμένα σχολεία».³

Special guest star: Η εθνική ενσωμάτωση

Ενώ στις δεκαετίες του 1970 και 1980 υπήρξε ένας «εορτασμός» της διαφορετικότητας⁴, πιο πρόσφατα έχει αρχίσει να επικρατεί ένα κλίμα σκεπτικισμού αλλά και ανοιχτής κριτικής. Η διαφορετικότητα και η πολυμορφία έχουν γίνει συνώνυμα προβλημάτων, εντάσεων και συγκρούσεων. Ο Tzvetan Todorov, ως ένας political correct στοχαστής, από εκείνους που γράφουν ολόκληρα βιβλία απ' όπου απουσιάζει παντελώς η λέξη εργασία, από τη μια «αδειάζει» όλες τις κουλτούρες από περιεχόμενα (αφού όλες είναι «ίσες και διαφορετικές») και από την άλλη ως οπαδός της δημοκρατίας, η οποία δεν καταργεί τις εσωτερικές συγκρούσεις, δίνει όμως τα μέσα να τις διαχειριζόμαστε με ειρηνικό τρόπο, εντέχνως τάσσεται υπέρ της ομογενοποίησης. Υποστηρίζει, με άλλα λόγια, ότι οι πολιτισμικές ταυτότητες καθενός είναι πολλές και μεταβαλλόμενες, η ιδιότητα του πολίτη όμως παραμένει μία. Πιο συγκεκριμένα θεωρεί ότι πρέπει: «να είμαστε ανοιχτοί στις πνευματικές εμπειρίες, όχι να ασπαζόμαστε την τάδε ή τη δεινά θρησκεία.(...). Κάθε άτομο βρίσκεται κλεισμένο στην πολιτισμική μικροκοινωνία του, αντί να επωφελείται από σχέσεις με όντα διαφορετικά από εκείνο, όπως του επιτρέπει η εθνική ενσωμάτωση. Ας το ξαναπούμε: το να γνωρίζεις μια παράδοση δεν σημαίνει να την ακούς πειθήνια.»⁵. Έχει, λοιπόν, ως βασική αρχή ότι η πολιτισμική ετερότητα θα πρέπει να γίνεται αποδεκτή στο μέτρο που δεν θέτει σε κίνδυνο τα πολιτισμικά γνωρίσματα και τα δικαιώματα της κυρίαρχης κοινωνικής ομάδας, σε διαφορετική περίπτωση αναλαμβάνει τα ηνία η εθνική ενσωμάτωση.

Εθνική, όμως, ενσωμάτωση σε τι;

Όταν μιλάμε για το πλέον υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης που το μεγαλύτερο μέρος του ζει σε συνθήκες παρανομίας, είναι αναγκασμένο να δουλεύει με τους χειρότερους όρους, να υφίσταται συνεχώς αστυνομικούς ελέγχους, να έρχεται αντιμέτωπο με τον κάθε φασίστα νοικοκυραίο, μιλάμε για μια ενσωμάτωση σ' έναν καπιταλιστικό και ρατσιστικό πολιτισμό όπου ο καθένας μαθαίνει από νωρίς «ποια είναι η δουλειά του» για μια **ενσωμάτωση στον κόσμο της φθηνής εργασίας που τόσο έχουν ανάγκη τα αφεντικά**. Οπότε δεν πρέπει να υπάρχουν πια ψευδαισθήσεις για «όμορφες ιδέες» περί πολυπολιτισμικότητας, περί σχολείων όπου τα παιδιά των μεταναστών θα μαθαίνουν τη μητρική τους γλώσσα, για σεβασμό στη διαφορετικότητα και άλλα τέτοια ωραία. Το μοντέλο αυτό πειθάρχησης που ακολουθήθηκε μεταπολεμικά για τη διαχείριση των μεταναστευτικών πληθυσμών έχει ξεπεραστεί προ πολλού. Τώρα υπάρχουν ολόένα και περισσότεροι μπάτσοι και μαφίες για να επιβάλουν τον πολιτισμό τους.

Γι' αυτό, άλλωστε, παραμένει εξαιρετικά επίκαιρος ο κ. Doumer, κυβερνητής της Ινδοκίνας και μετέπειτα Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας το 1931 που δήλωνε: «**Ο πολιτισμός είναι η τάξη, την οποία εδραιώνει η αστυνομία, που εγγυάται την ασφάλεια των προσώπων και των αγαθών, που προστατεύει την ελευθερία της εργασίας και των εμπορικών συναλλαγών. (...) Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός επεκτείνεται και κερδίζει ολοένα έδαφος χάρη στην υλική ισχύ του, αν όχι χάρη στην ηθική πλευρά του.**»⁶

Σημειώσεις

¹Ayaan Hirsi Ali , «Το πάθος των επαναστατών είναι ταυτόχρονα και η αδυναμία τους» (The revolutionaries' fervour is also their weakness), Financial Times, 08/02/2011.

²«Τι έχει πίσω απ' το τζαμί;», περιοδικό *antifa*, πόλεμος ενάντια στο φόβο, τ. 20.

³Kaia Tara, «A History of the Asian Youth Movements in Britain in the 1970s and 1980s» p. 26, www.tandana.org

«Παρανοϊκοί τρομοκράτες προ των πυλών»

Και «ξαφνικά», στις 12/2 η ιταλική εφημερίδα *Corriere della Sera* δημοσίευσε ένα άρθρο που αναφερόταν σε κάποιον Γκαλέμπ Ταλέμπ που υποτίθεται πως ήταν μέλος οργάνωσης, που υποτίθεται πως είχε σχέσεις με την Αλ Κάιντα και ο οποίος βρίσκεται στην Ελλάδα για να ετοιμάσει δήθεν τρομοκρατικά χτυπήματα σε Ελλάδα και Ευρώπη. Η ελληνική μεριά το πέρασε στα ψιλά και αργότερα άφησε να εννοηθεί πως ήταν απλώς ένα «κλεφτρόνι κι όχι τρομοκράτης». Βλέπουμε εδώ μια από τις πρώτες εφαρμογές του έργου «πυρήνα εν πνύσσει» που παίζεται εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία στην υπόλοιπη Ευρώπη και Αμερική με μεγάλη επιτυχία. Η ιδέα λέει πως μεταξύ των μουσουλμάνων μεταναστών βρίσκονται κρυμμένα και μέλη ισλαμικών τρομοκρατικών οργάνωσης. Μέλη τα οποία μπορούν να περάσουν και χρόνια διάγοντας μια τελείως φυσιολογική ζωή και ξαφνικά να δεχτούν ένα τηλεφώνημα και να εφαρμόσουν τα «τρομοκρατικά σχέδια» των οργάνωσης.

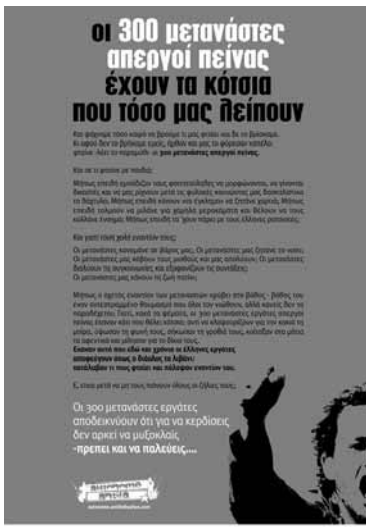
Η ιδέα αυτή διαφημίζεται από τα κράτη και είναι πολύ χρήσιμη για τους σκοπούς τους, καθώς υπονοώντας πως ανάμεσα στους μετανάστες εργάτες στη Δύση βρίσκονται «παρανοϊκοί τρομοκράτες», υπονοούν ταυτόχρονα ότι όλα τα αστυνομικά μέτρα διαχείρισης του συνόλου των μεταναστών είναι δικαιολογημένα και θα πρέπει να γίνονται δεκτά. Έτσι, το ότι κυκλοφορούν σε παρέες, το ότι είναι φτωχοί, το ότι ανήκουν σε μια θρησκεία, το ότι οργανώνονται, το ότι είναι κυρίως αρσενικοί, μετατρέπονται αυτόματα σε αποδεικτικά στοιχεία της «ενοχής» τους. **Όλη τους η ύπαρξη επιβεβαιώνει τις υποψίες, λέει το κράτος.**

Κι εντάξει το ελληνικό κράτος δεν το έπαιξε το παιχνίδι αυτή τη φορά, μιας και μάλλον δεν ταίριαζε με τους τωρινούς στόχους του. Αυτό, ωστόσο, δεν σημαίνει πως δεν μπορεί να παίξει το παιχνίδι της «τυφλής τρομοκρατίας» και δεν σημαίνει πως δεν θα το κάνει ποτέ. Και πώς αλλιώς, αφού ο ελληνικός στρατός είναι αναμειγμένος σε διάφορους πολέμους στη Μέση Ανατολή και την Αφρική, με το ελληνικό κράτος να μετατρέπεται σε έναν από τους πιο σημαντικούς συμμάχους του Ισραήλ. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, αν στο μέλλον αποφασίσει να μπει πιο βαθιά στο παιχνίδι, όλο και κάποιο «κίνητρο» θα του είναι αναγκαίο. Και **οι τυφλές βόμβες σε δημόσια μέρη είναι ό,τι πρέπει για να δικαιολογήσει στρατιωτικές επεμβάσεις στο εξωτερικό**. Η δε ελληνική κοινωνία έτσι βουτηγμένη στον ρατσισμό που είναι δεν θα δυσκολευτεί να «καταλάβει από μόνη της» τι καλείται να κάνει: να συμμετάσχει στο κυνήγι των μεταναστών εργατών.

⁴Η ελληνική περίπτωση μάλλον είναι λίγο διαφορετική, η πρόσληψη συγκεκριμένα του ισλάμ από την ελληνική εθνική ιδεολογία ως εχθρικό ή ξένο αξιακό πολιτισμικό σύστημα αποτελεί ένα σχεδόν διαχρονικό θέμα, εξαιτίας και του μεγάλου ποσοστού εθνικής ομοιογένειας.

⁵Tzvetan Todorov, «Ο φόβος των βαρβάρων, πέρα από την σύγκρουση των πολιτισμών», σ. 127, εκδ. Πόλις, 2010.

⁶Todorov, *ό.π.*, σ. 83.

αφίσες που κολλήθηκαν στους δρόμους της Αθήνας με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa**, στην οποία συμμετέχουμε

«Παράνομοι» μετανάστες με τη βούλα του ελληνικού κράτους

Όπως όλοι οι νόμοι έτσι και οι νόμοι που μιλάνε για τη ρύθμιση των μεταναστών εργατών, των «κλαθρομεταναστών» όπως τους αρέσει να τους αποκαλούν, δεν αποσκοπούν στην απαγόρευση με την έννοια της προσπάθειας εξαφάνισης, αλλά στη δημιουργική απαγόρευση, ή αλλιώς στη διαχείριση του αντικειμένου τους μέσα από άλλα κανάλια. Οι νόμοι αυτοί λένε, λοιπόν, πως οι μετανάστες εργάτες «απαγορεύονται». Σημαίνει μήπως αυτό ότι θα εξαφανιστούν; Όχι, βέβαια. Σημαίνει πως ένα μεγάλο κομμάτι τους θα βρεθεί χωρίς χαρτιά, δηλαδή δεν θα μπορεί να κυκλοφορήσει στον δρόμο χωρίς τον φόβο των μπάτσων, δεν θα μπορεί να ταξιδέψει, δεν θα υπάρχει νομικά. Κι αυτό σημαίνει πως θα δεχτεί τις χειρότερες των εργασιών, τους χειρότερους των μισθών, τις χειρότερες των συνθηκών, χωρίς ένσημα, χωρίς τις απολαβές του έμμεσου μισθού (παιδιά, υγεία, σύνταξη, επιδόματα). Το κράτος, φυσικά, το ξέρει καλά αυτό και επιλέγει να προχωρήσει σε παρόμοιες νομοθεσίες. Μας λείει, λοιπόν, (το κράτος) πως ένα κομμάτι της εργατικής τάξης είναι «παράνομο», με ό,τι συνέπειες έχει κάτι τέτοιο τόσο για τους άμεσα ενδιαφερόμενους όσο και για όλους τους υπόλοιπους. Τώρα βέβαια, το ποιαι και πόσοι θα είναι παράνομοι το ίδιο (το κράτος) το ορίζει και το μεταβάλλει.

Κατά συνέπεια, **οι μεταναστευτικοί νόμοι** δεν είναι νόμοι απαγόρευσης όπως διατείνονται πως είναι: **είναι όρια που διατρέχουν κάθετα την εργατική τάξη**, όρια που φτιάχνει το κράτος χωρίζοντας την σε δύο μέρη: το νόμιμο και το «παράνομο». Και φυσικά με τις διάφορες ρυθμίσεις και προϋποθέσεις αυτά τα όρια μπορούν να μεταβληθούν αναλόγως των συνθηκών. Σε κάθε περίπτωση πάντως, όσο πιο πολλοί είναι οι παρανομοποιημένοι εργάτες τόσο πιο μεγάλη η υποτίμηση και η απαξίωση της εργατικής τάξης. Κι ως μην ξεχνάμε ότι οι διάφορες ρυθμίσεις περιλαμβάνουν πιστοποιητικά γλωσσομάθειας και ιστορίας (στις εξετάσεις για την απόκτηση των οποίων ο μέσος Έλληνας θα κοβόταν), αποδείξεις σταθερής κατοικίας και φυσικά σύνδεση της άδειας παραμονής με τη συγκέντρωση ενσήμων. Το τελευταίο επεισόδιο της κρίσης έχει οδηγήσει ένα μεγάλο κομμάτι των μεταναστών να μην μπορεί να συλλέξει αυτά τα ένσημα είτε γιατί έχει χάσει τη δουλειά του είτε γιατί τα αφεντικά δεν του βάζουν ένσημα. Μιλάμε για νούμερα της τάξης των εκατοντάδων χιλιάδων που από τον Σεπτέμβριο του '09 έχουν χάσει τα χαρτιά τους, ενώ μήνα με τον μήνα προστίθενται σε αυτό το νούμερο γύρω στα 30.000 άτομα. Μέσα σε ένα χρόνο πάνω από το 10% των νομίμων μεταναστών της Ελλάδας δεν κατάφερε να φτάσει το όριο της νομιμότητας κι από εκεί έπεσε στο βασίλειο της μαύρης εργασίας, της διαχείρισης από την μαφία και της μπουτατικής βίας. Κι αυτό με άλλα λόγια σημαίνει πως όταν κάποιος χάνει τη δουλειά του τίθεται σε απαγόρευση. Πρόκειται για το μοντέλο διαχείρισης της ανεργίας που μας υπόσχονται: **ο άνεργος θα κυνηγιέται**. Στην αρχή ισχύει για κάποιους μετανάστες «πιλοτικά» και μετά θα πάει κι άλλους κι πάλι. Από την άλλη, για να είμαστε «δίκαιοι» οφείλουμε να αναφέρουμε το προφανές: **θα πρέπει και η κοινωνία να έχει αρκετές αντοχές στον κανιβαλισμό**

για να εφαρμόζονται μαζί κάποιες τέτοιες πολιτικές (και η ελληνική κοινωνία έχει αποδείξει επανειλημμένα πως τις έχει αυτές τις αντοχές)...

Παρόλ' αυτά, η διαταραχή στην ισορροπία δυνάμεων που έφερε η κρίση επηρέασε και το ποσοστό των νόμιμων και των παράνομων εργατών. Το κράτος δεν θέλει να απελάσει το σύνολο των μεταναστών εργατών (όχι ότι θα μπορούσε κιόλας), αλλά δεν θέλει και να προχωρήσει σε μαζικές νομιμοποιήσεις. Το κράτος ενδιαφέρεται να υπάρχει ένας επαρκής πληθυσμός παρανομοποιημένων εργατών στη διάθεση των αφεντικών και γι' αυτό υποδεικνύει παραθυράκια στους μετανάστες που χάνουν τα χαρτιά τους, ώστε να βρεθούν σε μια γκριζα ζώνη αβεβαιότητας μεταξύ νόμου και «παραιομίας»: μεταξύ ύπαρξης και απαγόρευσης. Να γιατί εκδίδονται εγκύκλιοι με τις οποίες καλούνται «οι αλλοδαποί που διαμένουν χρόνια στην Ελλάδα με τις οικογένειές τους (ανήλικα τέκνα που φοιτούν σε ελληνικά σχολεία) και στο παρελθόν έχουν υπάρξει απόλυτα συνεπείς στις υποχρεώσεις τους, αλλά κατά τον χρόνο ανανέωσης της άδειας δεν δύνανται να προσκομίσουν σύμβαση εργασίας (διότι έχουν απολέσει πρόσφατα την εργασία τους), μπορούν να υποβάλουν «αίτηση θεραπείας» στην απορριπτική απόφαση της Περιφέρειας, ώστε να κερδίσουν χρόνο μέχρι να προσκομίσουν νέα σύμβαση εργασίας» (Καθημερινή, 12/02/2011). Ή ακόμα καλούνται και να καταγγείλουν τα αφεντικά τους που δεν τους κολλάνε ένσημα στο ΙΚΑ, κάτι που είναι προφανώς γελοίο δεδομένων των συνθηκών και της βίαιης διαχείρισης της εργασίας των μεταναστών. Αλλού διαβάζουμε πως «βρίσκονται σε πρώτο στάδιο επεξεργασίας οι ρυθμίσεις που αφορούν την επαναφορά στη νομιμότητα όσων την έχουν χάσει ή κινδυνεύουν να τη χάσουν. Συγκεκριμένα, η κυβέρνηση προσαυτολιζείται σε κατηγοριοποίηση όσων εργάζονται και διαβιώνουν χρόνια στη χώρα παρανόμως» (Καθημερινή, ό.π.). Ούτε λίγο ούτε πολύ, δηλαδή, πέρα από τη βασική κατηγοριοποίηση των μεταναστών σε νόμιμους και «παράνομους» θα διαχωρίζονται επιπλέον σε πειθήνιους και εργατικούς και σε «δυσάρεστους» στα αφεντικά τους. Όπου ο λόγος του ίδιου του αφεντικού θα καθορίζει τη νομιμότητα ή την απαγόρευση, ως φιλανθρωπία ή τιμωρία αντίστοιχα.

Κι όσο για τις αλλαγές που ανακοινώθηκαν πρόσφατα και αφορούσαν τη νομιμοποίηση όσων θα μπορούν να αποδείξουν τη μόνιμη παραμονή τους για πάνω από 8 χρόνια στην Ελλάδα, μας φαίνεται πως είναι πολύ «μέσα στο κλίμα», μιας και συνοδεύονται από ένα κάρο προϋποθέσεις και περιορισμούς. Για να το πούμε αλλιώς, αυτό που ονομάζουν «νομιμοποίηση των μεταναστών» είναι η **επικαιροποίηση ενός ορίου μεταξύ νόμιμου και «παράνομου»** που αφήνει τους περισσότερους απ' έξω. Η ουσία, βέβαια, είναι πως ένα μέρος της εργατικής τάξης βρίσκεται στην «παραιομία» με τη βία και όσπου η εργατική τάξη στο σύνολό της να επιβάλει την οριστική νομιμοποίηση και του τελευταίου μετανάστη, το μέλλον προβλέπεται ζοφερό για όλους μας.

Scalp. Η καταγωγή του γαλλικού ριζοσπαστικού κινήματος (1984-1992).

Κυκλοφορεί

από τις εκδόσεις *antifa scripta*

αφίσα της πολιτικής εκδή-
λωσης που καλέστηκε από
την αντιφασιστική συνέ-
λευση *autonome antifa* στις
23/3/2011

Οι άνθρωποι του ασύλου

Στις 27/2 η αστυνομία αποφάσισε να μην επιτρέψει στους μετανάστες εργα-
τες απεργούς πείνας να παραμείνουν άλλο στη Νομική κι έτσι ξεκίνησε την
επιχείρηση εκκένωσης. Το «επιχείρηση εκκένωσης της Νομικής» είναι το κατ'
ευφημισμό όνομα της στρατοπέδευσης δυνάμεων όλων των ειδών των μπά-
τσων σε ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας. Ούτε λίγο ούτε πολύ, τη στιγμή
που τα κανάλια ούρλιαζαν συντονισμένα για το «αίσχος της Νομικής», δη-
λαδή για την παρουσία των μεταναστών σε ένα άδειο κτίριο που δεν χρησι-
μοποιείται, οι μπάτσοι άπλωναν τη χούντα στους δρόμους. **Όλοι οι
κανίβαλοι του τόπου αυτού ούρλιαζαν στον ρυθμό της τηλεόρασης.** Σαν
να λέμε, φασισμός στους δρόμους και στα μυαλά. Το μήνυμα ήταν: «το κρά-
τος κάνει ό,τι θέλει, όπου θέλει, όποτε θέλει και κανείς δεν θα μιλάει. Και οι
συζητήσεις γύρω από την επιβεβλημένη παρανομία ενός μεγάλου μέρους
της εργατικής τάξης απαγορεύονται».

Από την άλλη, παραδοσιακά, σε τέτοιες περιπτώσεις τα κάστανα από τη
φωτιά καλείται να τα βγάλει η κρατική αριστερά. Υπό κανονικές, λοιπόν, συν-
θήκες θα έπρεπε να καταφθάσουν τα κόμματα της αριστεράς και να ενγυη-
θούν για την κατάσταση: να «περιφρουρήσουν το άσυλο», να
διαμεσολαβήσουν τα αιτήματα, να μεταφέρουν το «μήνυμα του ανθρωπι-
σμού» στα κανάλια. Έλα όμως που οι εποχές έχουν αλλάξει και ο διαμεσο-
λαβητικός ρόλος της αριστεράς σιγά σιγά τελειώνει. Η ωμή επίθεση του
κράτους απέναντι στην εργατική τάξη λόγω της κρίσης δεν έχει και τόση
ανάγκη από μία αριστερά που θα αμβλύνει τις γωνίες και τα πάθη και θα
περνά με τον «σωστό τρόπο» τις εκρήξεις των από κάτω στο δημοκρατικό
σύστημα. **Οι μπάτσοι φαίνονται στη σημερινή συγκυρία πιο «χρήσι-
μοι».** Βέβαια, για τέτοιους πατριώτες σαν την αριστερά του κράτους δουλειά
θα βρεθεί και ως γνωστόν η πατρίδα χρειάζεται όσους θέλουν να την στηρί-
ξουν...

Δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία πως οι διάφοροι κρατικοί «αλληλέγ-
γυοι» το βράδυ της 27^{ης} Γενάρη τα είχαν αντιληφθεί καλά όλα αυτά και για
αυτό ακριβώς άρχισαν και τις κωλοτούμπες. «*Όποιος λέει να καταργηθεί το
άσυλο, δεν είναι Έλληνας*» δηλώνει ο Αλέκος Αλαβάνος. «*Ωστόσο, θεωρούμε
ότι η σημερινή τους στάση δεν βοηθά τον αγώνα τους, παρά δίνει άλλοθι στην
κυβέρνηση να επιδιώξει την κατάργηση του ασύλου*», σχολίασε το γραφείο
τύπου του ΣΥΝ. «*Ταυτόχρονα προσφέρουν υπηρεσίες στις δυνάμεις που
επιτιμούν και επεξεργάζονται την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.*
*Συμβάλλουν στον παραπέρα εκφυλισμό των φοιτητικών συλλόγων εφόσον
καλύπτουν τις επιλογές και τις ενέργειές τους με δήθεν συλλογικές διεργασίες
και αποφάσεις*» ανακοίνωσε το ΚΚΕ. Την άλλη μέρα, περασμένα ξεχασμένα
όλα. Τα αριστερά κόμματα διατύπωσαν τις θέσεις τους στη Βουλή για
την ΑΟΖ, την υφαλοκρηπίδα και το εθνικό συμφέρον... Κάτι που τους
ταίριαζε καλύτερα από την αλληλεγγύη στην εργατική τάξη, εδώ που τα λέμε.

συτοκλήματα που κυκλοφορούν με το ίδιο
θέμα της εκδήλωσης

Η έκπληξη για το πως τα πράγματα που ζούμε είναι “ακόμα” και στον εικοστό αιώνα δυνατά, δεν είναι φιλοσοφική. Δεν είναι η απαρχή μιας γνώσης -εκτός κι αν πρόκειται για τη γνώση πως η αντίληψη της ιστορίας από την οποία κατάγεται δεν ευσταθεί.

Walter Benjamin, θέσεις για τη φιλοσοφία της ιστορίας, 1940

